

*AR YRA
DIEVAS?*

KAINA. 5c.

1916 m.

*Draugo Spaustuvēje 1800 W. 46th St.,
CHICAGO, Ill.*

SPEC
CAPAM

“DRAUGO” BENDROVĖ.

Išleidžia dieraštį “Drauga,” leidžia ir platina katalikiškai-tautiško turinio kningas. Katalogus siunčia dovanai. Kningas čia galima gauti geriausiomis sąlygomis.

“Draugo” Bendrovė pigiai ir gerai spausdina draugijoms konstitucijas, apgarsinimus, tikietus, ir t.t.

“Draugo” Bendrovė susideda iš ke-
lių šimtų šėrininkų. Jos tikslas ne
biznis, bet mūsų lietuviškos visuome-
nės apšvietimas ir jai patarnavimas.
Tatai ir Tamsta, kuriam rupi Bažny-
čios ir tėvynės labas, prisidėk prie
“Draugo” Bendrovės, pirk kningas
iš “Draugo” Bendrovės visokius spau-
sdinimo darbus siųsk į “Draugo”
Bendrovę. Įsirašyk į “Draugo” Ben-
drovę pasipirkdamas joje šėrus, o tuo-
mi prisidėsi prie skleidimo tikrosios
apšvietos. Su visais tais reikalais
kreipkitės

DRAUGAS PUB. CO.,

1800 W. 46th St.,

Chicago, Ill.

IZANGA

Mūsų tikėjimas privalo būti ne aklas, bet protingas. Mes turime rūpintis pažinti, jog yra Dievas. Kad yra Dievas, Sutvertojas ir Valdytojas, žinome iš pasaulio buvimo. Jei yra pasaulis, yra ir Dievas, kurs jį sutvėrė.

Norėdamas prisitaikinti prie skaitytojų išsilavinimo, turiu rinkti ne pačius moksliškuosius, bet pačius suprantamuosius Dievo buvimo priparodymas.

IDOMUS GINČAS

Francijoj vienas jaunikaitis Maslin išėjo savo mokslus Tulozos bedieviškoj gimnazijoj ir įstojo į Paryžiaus universitą.

Bedieviškoje mokykloje besimokindamas, Maslin prisiklausė visokių blevizgų ant tikėjimo. Gi bedieviškų raštų skaitymas jį visai atvertė į bedievius.

Pasimokinęs Paryžiuoj filozofijos keturius metus, jis pargrižo į savo gimtinį kaimą pasilsėti.

Vieną vakarą jis nueina pas savo kaimyną ir ten atranda dvi panaites, kningas beskaitančias.

Maslin, mandagiai pasveikinęs panas, paklausė jų:

— Kokius romanus tamstos skaitote taip domiai?

— Mes skaitome ne romanus, atsakė jaunesnioji, mes skaitome šv. Raštą, kur apsakyta, kiek gero žmonėms Dievas yra padaręs.

— Ar dar tamstos tebetikite, kad yra koks Dievas?

— paklausė studentas, pašiepdamas mergaites.

Išgirdusios tuos studento žodžius, mergaitės nustebo.

— Argi tamsta netiki į Dievą? — paklausė jos.

— Kada buvau mažas tikėjau, bet dabar, išėjęs tokius augštus mokslus, pažinęs filozofiją, nebetikiu ir manau, kad jokio Dievo nėra.

— Aš, gerbiamasis, sako vyresnioji, neikuomet nesu

buvusi Paryžiuj, nelankiau universitų, nepažįstu filozofijos, bet gerai moku katekizmą ir tikrai žinau, kad Dievas yra. Jei tamsta esi mokintas, kaip sakais, ir jei ištiesų tamsta netiki į Dievą, pasakyk man, sveikas, iš kur atsirado kiaušinis.

Mergaitė paklausė garsiai, kad tai girdėtų ne vien studentas, bet ir visi, kurie buvo kambaryje.

— Juokingas tamsta, panyte, klausimas. Juk visi žino, kad kiaušini padėjo višta.

— O iškur atsirado višta?

— Tamsta, panyte, žinai taip-pat kaip ir aš, jog višta yra išperėta iš kiaušinio.

— Kas buvo pirmasis ar

višta ar kiaušinis? — klausė užsispyrusi mergaitė.

— Aš tikrai, panyte, ne-
numanau, ką tamsta su tais
klausimais nori pasiekti.
Aišku, kad pirmoji buvo
višta, o ne kiaušinis.

— Jei taip, gal tamsta
mums paaiškinsi iš kur pir-
moji višta atsirado.

— Ištiesų, panyte, man su-
tomis vištomis nebeduodi
damumo, tarė nuraudonavęs
studentas. Aš pasakiau
truputį nepamislįjęs, kad
pirmoji buvo višta. Tiesą
pasakius, visupirmu buvo
ne višta, bet kiaušinis. Iš
to kiaušinio išperėta pirmo-
ji višta. Ta višta dėjo kiau-
šinius ir perėjo naujus viš-
čiukus. Taip buvo ir yra iki
pat mūsų laikų.

—Labai gražiai tamsta išaiškinai vištų išsiplatini-
mą, bet nepasakei, iš kur
atsirado pirmasis kiaušinis.
Juk jį višta padėti nebega-
lėjo, nes jis, kaip sakai, bu-
vo pirmu, ir iš jo pirmo-
jo višta liko išperėta.

— Dabar aiškiai matau,
panyte, kad, tamsta, vargin-
dama manę su tais klausimais,
manai kad aš esu koks
vištų kupčius. Aš esu ne
vištų kupčius, tik Paryžiaus
universito studentas, baigiu
augščiausiai filozofijos mok-
slus.

— Aš ir nemanau lai-
kyti tamstą vištų ku-
pčium. Aš noriu tik
prirodyti, kad tams-
ta klysti, manydamas,
jog Dievo nėra. Mano pa-

klaustas, kas buvo pirmasis ar višta ar kiaušinis, tams-ta bandei man pasakyti ir vieną ir kitą, bet nieks iš to neišėjo ir negali išeiti. Jei tamsta pasakysi, kad visupirmu buvo višta, aš paklausiu iš kur ji galėjo atsirasti, juk pati savęs ne sutvėrė. Jei tamsta pasakysi, kad visupirmu buvo kiaušinis, ir iš jo pirmoji višta atsirado, aš vėl tams-tos paklausiu, o iš kur tas kiaušinis atsirado, juk pats savęs padaryti negalėjo.

Išeina tat, kad Dievas turėjo sutverti arba pirmąją vištą arba pirmąjį kiaušinį. Taigi tamsta matai, kad be Dievo negalėjo atsirasti nei toks menkas gyvulėlis kaip višta. O ką bekaibėsi apie

visą pasaule.

Studentas nuraudo, kaip vėžys išvirtas. Paskiaus atsipeikėjęs ir pasidrašinęs tarė:

— Taip, panyte, aš klydau, sakydamas, kad Dievo nėra.

IR VAIKAS PRIRODO, KAD YRA DIEVAS

Septynioliktame amžiuje Francijoje buvo vienas garsingas vyskupas vardu Fanelon. Šis buvo tokiu didžiu auklėtoju, jog pats francuzų karalius pavedė jam savo sunų išauklėti.

Vieną vakarą vyskupas su savo auklėtiniu išėjo pasivaikščioti. Vakaras buvo

stebuklingai gražus. Vakaruose dangus išrodė lygu iš aukso nulietas. Paskutinieji nusileidusios saulės spinduliai dar nebuvo užgesę. Sakydami snaudančiai gamtai labą naktį, jie liejo ant dangaus gražybės monus.

Nieko netrukus sutviskėjo ant aptemusio dangaus milijonai mirgančių žvaigždžių, o pievose nesuskaityta žolių daugybė, tarsi pagerbdama einantį pro jų šalį pasaulio karaliu-žmogų, kiekviena siuntė jam savo malonų kvapą. Visa gamta išrodė graži, galinga ir majestotiška.

Staigu auklėtinis atsigręžęs į vyskupą paklausė, keliinta dabar valanda. Vysku-

pas ištraukē laikrodžiukā pažiurējo: buvo kā tik aštunta pasibaigusi. “Oj koki gražų jo mylista turi laikrodžiukā, sušuko stebėdamos auklētinis, pavelyk pasižiurėti į jį.” Geras vyskupas išklausē vaiko prašymo. Auklētinis žiurėdamas, negalėjo atsistebėti ir atsidžiaugti ypač tais mažais račiukais, kurie taip dailiai laikrodyje sukinėjas.

Tai matydamas vyskupas meiliai vaikui tarē: “Tikrai stebėtinas tas laikrodėlis! Kad žinotumei, meilas Liudvikai (toks buvo vaiko vardas), tas laikrodis be jokio meistro pats save, pasidarē.” “Pats save!?” sušuko nustebes Liudvikas.

Jo veide, ypac akyse buvo matyti didis apėjimas. „Taip, pats save,“ atkartojo vyskupas. Vienas keleivis atrado jį tyruose, kur nei vienas žmogus dar ten nebuvo buvęs. Visai neabejotinas daiktas, jog laikrodis pats iš savęs atsirado.“ — „Bet tai negalimas dalykas, sušuko Liudvikas, atleisk man jo mylista. aš tam netikiu.“ — „Delko gi tau rodos, jog laikrodžiukas pats atsirasti negalėjo?“ — „Kaip gi galės laikrodis pats pasidaryti? Juk čia sukasi toki daugybė ratelių, jų dančiukai taip dailiai sunderinti, kad visad atitinka vienas prie kito. Kad jį padirbti. reikėjo nemažai proto ir dar didesnio įpratimo.

Juk retas žmogus tokį laikrodžiuką tepadarys! Jei žmogus ir protą turėdamas ne kiekvienas tegali laikrodžiu padaryti, tuo labiau negali laikrodžiukas pats atsirasti. Aš esu įsitikrinęs, nors ir nemačiau, jog turėjo būti toks žmogus, kurs tą laikrodėlį padarė. Tamis tą, matomai, keleivis apgavo.”

Fenelon apkabino gudrų savo auklėtinį ir parodė jam su ranka į dangų, žvaigždėmis nusagstyta, kalbėdamas: “Gerai galvoji, mielas Liudvikai, laikrodis pats be žmogaus atsirasti negalėjo, buvo žmogus, kurs jį padarė.

Ką besakyti tat, mielas Liudvikai, apie tuos žmo-

nes, kurie, matydami dangų, su jo milijonais žvaigždžių, mūsų visą pasaulį taip gražiai sustatyta, kalba, buk pasaulis pats atsiradęs ir kad nei jokio Dievo nėra.”

“Argi gali buti tokių žmonių, kurie nei tiek nenumanytų, kad pasaulis pats iš savęs atsirasti negalėjo?! Jei laikrodis negalėjo atsirasti be meistro, tuo labiau negalėjo atsirasti be Sutvertojaus pasaulis, kurs yra gudriau pastatytas, negu Tamstos laikrodėlis.”

Taip besišnekėdami vyskupas su savo auklėtiniu sugrižo namon. Besiartindami prie namų, nuo laikrodžiuko jie atkreipė atydą į riogsančius didelius na-

namus.

“Nekatras mes nematēme tuos namus bestatant, sako vyskupas, vienok žinome tik rai, jog jie be žmogaus nepasidarē. .Nesusirinko patį akmenis, ir iš jų nepasidarē pamatas be žmogaus pagelbos.. Patį rąstai iš miško neparējo, reikējo žmogaus, kurs juos nukirstų, apdailintų, parvežtų ir iš jų padarytų sienas. Ant išvestųjų sienu stogas pats taippat ne užlipo, reikējo darbininkų, kurie jį užkēlē.

Jei šitie namai, kur keli žmonēs tegyvena, patį atsirasti negalējo, tai kokiu budu galējo atsirasti pasaulis, kur toki daugybē patogiai gyvena?

Jei namams reikėjo meistro, kurs juos padarė, tuo labiau reikėjo meistro, kad padaryti dangų ir žemę. Tuo meistru yra Dievas.

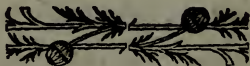
Jei mes, įėję į kokiuos namus, atrandame, kad juose viskas labai gražiai sutaisyta, kiekvienas daiktas savo vietoje pastatytas, mums nei į galvą neateina manyti, jog ta tvarka namuose pati pasidarė. Mes nors ir nematę žinome, jog buvo koks nors žmogus, kurs tuos namus sutvarkė.

Pažvelgę į pasaulį mes pamatysime, kad čia viešpatauja dar didesnė tvarka. Aišku, jog ta tvarka pati nepasidarė, ją padarė Dievas.

Matydami kokią nors draugiją veikiant pagal savo įstatų, mes visi numanome, jog buvo žmogus, kurs tuos įstatus surašė. Pasaulis visas veikia pagal tam tikrų nustatytų įstatų. O kas gi pasauliui tuos įstatus davė? Kas-gi privertė jį tuos įstatus pildyti? Tai padarė ne kas kitas, kaip tik Dievas.”

“Iš to viso aišku, sako vaikas, jog Dievas yra. Jis sutvėrė ir valdo dangų ir žemę.”

Nihil Obstat Sacerdos Alex Skrypko
Censor Deputatus, Chicago, 2 dec.,
1916.

“DRAUGO” PRIETELIAMS.

Jei nori patarnauti savo tėvynei ir apsaugoti žmones nuo socializmo—

1) Pats išrašinėk ar pirk “Draugą”.

2) Ragink savo pažįstamus skaityti “Draugą” ir padėk jiems tą laikraštį persiųsdinti.

3) “Draugą” perskaitęs, nemesk jo į šalį, bet duok jį skaityti tiems, kurie to laikraščio neturi.

4) Kelionėje, viešbučiuose, skaityklose, arbatinėse, valgyklose reikalauk laikraščio “Draugo”.

5) Jei gali, nelankyk tų įstai-gų, kurios atsisako laikyti katalikišką laikraštį.

6) Nekuomet nepeik prieš kitus savųjų katalikiškųjų laikraščių. Jei matai juose kokią ydą, patylomis perspėk redakciją.

7) Šelpk “Draugą” savo raštais ir žiniomis. Jei kas svarbaus atsitiks, tuoj parašyk tai į

“Drauga”, trumpai, aiškiai ir teisingai, be jokių perdėjimų.

8) Parupink “Draugui pagarsinimų. Ir didžiausias laikraštis negalėtų gyvuoti pinigais pačių tik ėmėjų. Didžiausia laikraščių paspirtis yra paskelbimai arba apgarsinimai.

Ragink pirklius ir visokius amatininkus, kad garsintų “Drauge”. Jei pirklys pasigarsino, pasakyk jam, kad prie jo perki delto, kad jis skelbias katalikiškuose laikraščiuose.

9) Neskaityk blogų laikraščių ir kitus nuo jų atkalbinėk.

10) Darydamas testamentą neužmiršk ir katalikiškų laikraščių. Paskirk kokią savo turto dalį katalikiškų laikraščių palaikymui ir jų paplatinimui.

“DRAUGAS” eina kasdieną. Ištisiems metams jis tekaštuoja tiktai 3 DOLERIAI.

Su visais reikalais kreipkitės šiuo adresu: DRAUGAS PUB. CO., 1800 W 46 St., Chicago, Ill.